

man și Eugen Koffler. Și, în sfârșit, omogenitatea unui colectiv actoricesc care parcurge cu egală dezinvoltură pasajele vorbite, cîntate și dansate, stările de vioioșie și de melancolie. Cîteva distincții speciale: Carol Marcovici, (un actor complex, cu un farmec deosebit, apt să eschadaze cele mai dificile partituri), „maturii” Nușa Grupp-Stoian, Scidy Glück, Samuel Fischler, Mano Rippel, Abram Naimark factori de „grentate”, posesori ai unui stil interpretativ modern, deloc închistat sau anchilozat), mai tinerii Bebe Bereovici, Rudy Rosenfeld, Leonie Waldman-Eliad și Mihaela Kreutzer (aparitii pline de vervă și de aplomb), agreabila dansatoare Rudy Friedmann și, desigur, Tricy Abramovici, ale cărei daruri actoricești, muzicale și coregrafice ne fac să întrevădem în ea o virtuală stea de „musical”.

S. C.

TEATRUL DE STAT DIN PLOIEȘTI

ALBERT...

ȘI CEIALȚI

de Victor Rozov

Premiera pe țară a piesei *Albert... și ceilalți* (*De scara pînă la amiază*) de Victor Rozov a oferit Teatrului din Ploiești prilejul de a face o demonstrație de talent și destoinicie profesională. Spectacolul ploieștean, în regia lui Marcel Anghelescu, transmite cu fidelitate conținutul de idei al lucrării, mesajul ei de o caldă umanitate. Ca și alte piese ale lui Victor Rozov (*Intr-un ceas bun* și *Batul absolvenților*), recent revăzute, noua scriere posedă însușirea de a capta, fără dificultăți, interesul prompt al spectatorilor. Este virtutea majoră a lui Rozov, de a nu se împotrivi strigătului sentimentelor, care, uneori penibile și absurde în formă, conțin în autenticitatea lor o doză de sublim. Mînat de năzuința de a arăta, în-deosebi tineretului, posibilitatea de a-și găsi adevăratul drum în viață, Rozov nu s-a ferit, nici de data aceasta, să dea ascultare unor asemenea izbucniri sau stări afective. *Albert... și ceilalți* dezbat problema realizării umane a unui tînr crescut într-o atmosferă familială apăsată de variate și nefericite destine, de care se simte profund legat, dar de care trebuie să se despartă pentru a-și lărgi orizontul și experiența vieții; aceste destine (ale unui bunic ratat, ale unei mătuși com-

pletate, ale unui tată părăsit de soție) fiind pentru el, totuși niște povești în viațoarea lui carieră de om. După o dramatică confruntare și după o scrutare profundă și lucidă a adevărului, tatăl tînărului Albert e nevoit să recunoască că trebuie el (în locul fiului său care nu are încă maturitatea de a opta singur) să-și asume răspunderea unei decizii privind viitorul fiului său, cu toată suferința pe care o implică despărțirea, chiar vremelnică. Acest sentiment al răspunderii care trebuie să predomină, dincolo de orice alt sentiment, — e decantat de Rozov cu un real fior dramatic și, în pofida simplității cotidiene a intrigii în care este integrat, devine un pregnant strigăt împotriva friei omului de falsă însingurare și de suferințe egoiste. E aceasta și ideea pe care se construiește armonios spectacolul ploieștean.

Realizat în spiritul unei tradiții realiste, al studiului atent al personajelor și al relațiilor dintre ele, spectacolul a excelat prin cîteva creații actoricești vrednice de reținut. În mod deosebit s-a revelat, prin profunzime și prin organicitatea trăirii, Margareta Pogonat, Inteligentă, sensibilă, distins frumoasă, acrișă, a parcurs drama tinereii și nefericitei mătuși, cu real dramatism, cu multă căldură omenească. Dumitru Palade, a dezvăluit la rîndul său, cu sinceritate și discreție, cu o bine găsită notă de patetism desuet, sentimentul ratării, zbuciumul și impasul bătrînului inginer Jarkov, „ridicat de urechi” la rangul de mare scriitor, pe baza unei singure eărți a cărei tematică era legată de viața unui șantier, și care are tăria de a recunoaște că a trăit o falsă glorie. Silviu Lambrino a prezentat firesc devotamentul unui prieten modest și timid (Egoriev) silit de cineva sa funciară să-i spună lui Jarkov adevărul. Cuplul Alla Vasilievna și Kim (unul trăind numai la Moscova, celălalt străbătînd lumea din ambasadă în ambasadă) — interpretați de Vera Varzopov și Elftimie Popovici și-a înfățișat drama familială cu convingere, îmbogățind spectacolul cu o emoționantă notă de noblețe sufletească. Nu chiar atît de cinic, și de egoist, de uscat sufletește pe cît îl prezintă autorul pe tînărul savant Lev Gruzdev, Andrei Bursaci a fost o prezentă scenică activă. Talentat și sensibil, studentul Eugen Mazilu a schițat chipul eroului piesei, adolescentul tulburat în existența și echilibrul său interior de neputința de a-și decide soarta.

Măsura și echilibrul, omogenitatea, jocul actoricesc ferit de stridențe, compunerea firească și fluentă a momentelor dramatice care se desfășoară pe trei locuri de acțiune, au împlinit în chip rodnic strădaniile acestui colectiv de a da primei reprezentații a acestui text, adîncimea și vibrația ce i se cuveneau. Nu poate fi trecută cu vederea nici contribuția decorului semnat de Vintilă Făcăianu, care a atribuit montării tinută și elegantă.

Valeria Ducea